RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

3. december 2008 *

I sag T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, Shannon (Irland), ved barrister B. Conway og solicitor S. Daly,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis og J. Hottiaux, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 888/2006 af 16. juni 2006 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT L 165, s. 6),

har

* Processprog: engelsk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne E. Cremona (refererende dommer) og S. Frimodt Nielsen,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

Den kombinerede nomenklatur

1 Med henblik på anvendelsen af den fælles toldtarif samt for at lette udarbejdelsen af Fællesskabets udenrigshandelsstatistikker og andre EF-politikker med hensyn til indførsel og udførsel af varer indførte Rådet med vedtagelsen af forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif

(EFT L 256, s. 1, herefter »forordningen om den kombinerede nomenklatur«) en fuldstændig nomenklatur for varer, der indføres og udføres i Fællesskabet (herefter »den kombinerede nomenklatur«). Denne nomenklatur er gengivet i bilag I til forordningen.

2 Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af den kombinerede nomenklatur i Fællesskabet kan Kommissionen med bistand fra et udvalg af repræsentanter for medlemsstaterne (herefter »Nomenklaturudvalget«) vedtage en række foranstaltninger, der er opregnet i artikel 9 i forordningen om den kombinerede nomenklatur. Blandt disse foranstaltninger er bl.a. muligheden for, at Kommissionen udsteder forordninger med henblik på tarifering af bestemte varer i den kombinerede nomenklatur [artikel 9, stk. 1, litra a), første led, i forordningen om den kombinerede nomenklatur].

3 På tidspunktet for vedtagelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 888/2006 af 16. juni 2006 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT L 165, s. 6, herefter »den anfægtede forordning«) var ordlyden af pos. 8470, 8471 og 8543 i den kombinerede nomenklatur som følger:

— pos. 8470: »Regnemaskiner og maskiner i lommeformat til optagelse, gengivelse og visning af data, med indbyggede regnefunktioner; bogholderimaskiner, frankeringsmaskiner, billetmaskiner og lignende maskiner med indbygget regnemekanisme; kasseapparater […]«

— pos. 8471: »Automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil; magnetiske og optiske læsere, maskiner til overførsel af data til datamedier i kodet form samt maskiner til bearbejdning af sådanne data, ikke andetsteds tariferet«

— pos. 8543: »Elektriske maskiner og apparater med selvstændig funktion, ikke andetsteds tariferet i dette kapitel«.

Bindende tariferingsoplysninger

4 I medfør af artikel 11, stk. 1, og artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), som ændret, kan erhvervsdrivende opnå bindende tariferingsoplysninger (herefter »BTO«) fra toldmyndighederne. Disse vedrører oplysninger om tariferingen af bestemte varer, der forpligter myndighederne over for ansøgeren og/eller modtageren af BTO'en.

5 Toldkodeksens artikel 12 bestemmer:

»1. Toldmyndighederne meddeler bindende tariferingsoplysninger efter skriftlig anmodning og efter regler, der fastsættes efter udvalgsproceduren.

[…]

4. En bindende tariferingsoplysning er gyldig i seks år regnet fra dens meddelelse […]

5. Bindende oplysninger ophører med at være gyldige efter følgende regler:

a) En tariferingsoplysning ophører med at være gyldig, når den:

i) efter vedtagelsen af en forordning ikke er i overensstemmelse med de således fastsatte retsregler

[…]

Den dato, på hvilken den bindende oplysning ophører med at være gyldig i de i nr. i) og ii) omhandlede tilfælde, er datoen for offentliggørelsen af de nævnte foranstaltninger […].

[…]

6. Modtageren af en bindende oplysning, der i henhold til stk. 5, litra a), nr. ii) eller nr. iii), eller litra b), nr. ii) eller iii), ophører med at være gyldig, kan fortsat anvende den i en periode på seks måneder efter tidspunktet for denne offentliggørelse eller

meddelelse, når han på grundlag af den bindende oplysning før vedtagelsen af de pågældende foranstaltninger gennem en bindende og endelig kontrakt har forpligtet sig til køb eller salg af den pågældende vare. Er der tale om produkter, for hvilke der ved opfyldelsen af toldformaliteterne forelægges import- eller eksportlicenser eller forudfastsættelsesattester, træder gyldighedsperioden for den pågældende licens eller attest dog i stedet for perioden på seks måneder.

I det i stk. 5, litra a), nr. i), og litra b), nr. i), nævnte tilfælde kan der i forordningen eller aftalen fastsættes en frist, inden for hvilken første afsnit finder anvendelse.

[…]«

6 Artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1), som ændret, fastsætter:

»Toldmyndighederne i den berørte medlemsstat meddeler hurtigst muligt Kommissionen en kopi af den bindende tariferingsoplysning […] og oplysningerne […]. Så vidt muligt sker fremsendelsen ad elektronisk vej.

[…]«

7 Artikel 9, stk.1, i forordning nr. 2454/93 bestemmer:

»Hvis det viser sig, at to eller flere bindende oplysninger afviger fra hinanden:

— optager Kommissionen, på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstat, spørgsmålet på dagsordenen for udvalgets møde den kommende måned eller, hvis dette ikke er muligt, på det første derpå følgende møde

— vedtager Kommissionen ifølge kodeksens udvalgsprocedure hurtigst muligt og senest inden seks måneder efter det i første led nævnte møde en foranstaltning, der sikrer en ensartet anvendelse af forskrifterne for toldnomenklaturen eller varers oprindelse […]«

Tvistens faktiske baggrund

8 Sagsøgeren, RSA Security Ireland Ltd, er et selskab efter irsk ret, der i Fællesskabet fremstiller, importerer og sælger sikkerhedsanordningen »RSA SecurID authenticator« under to hovedformer: i en såkaldt »kreditkort«-form og i en såkaldt »key fob«-form.

9 Den 8. februar 2001 meddelte Irish Revenue Commissioners (de irske skatte- og toldmyndigheder, herefter »IRC«) på sagsøgerens anmodning en BTO, der tariferede dennes produkt i underposition 8473 30 10 00 i den kombinerede nomenklatur. Den nævnte BTO beskriver produktet således: »[Det drejer sig om] en sikkerhedsanordning til transaktioner på internettet, [der] består af et flydende krystaldisplay (LCD), et PCB, en microcontroller/trykt kredsløb, kondensatorer og et batteri. Samtlige [disse] komponenter […] er indkapslet i plast.«

10 Den 1. december 2003 meddelte IRC sagsøgeren, at toldkodeksens udvalg »Told- og statistiknomenklaturen« (herefter »Nomenklaturudvalget«) havde besluttet, at varen skulle tariferes i KN-pos. 8543 89. For således at rette sig efter nævnte udvalgs beslutning trak IRC sin BTO af 8. februar 2001 tilbage med direkte virkning og erstattede den, den 8. april 2004, men en anden BTO, der tariferede det pågældende apparat i en tilsvarende KN-underposition 8543 89 95 99. Den nye BTO beskriver varen således: »[Det drejer sig om] en sikkerhedsanordning til en computer, [der] består af et flydende krystaldisplay (LCD), et trykt kredsløb og et batteri, der er indkapslet i plast eller i en beholder i form af et kreditkort. Når den programmeres, giver den sikker adgang til et computersystem ved at identificere og godkende brugeren, når denne logger sig på.«

11 Eftersom afgiften er betydeligt højere i pos. 8543 end i pos. 8473, indbragte sagsøgeren IRC's tarifering for Revenue Appeal Commissioners (den irske klagemyndighed for skatte- og afgiftssager, herefter »AC«).

12 Ved afgørelse af 10. oktober 2005 tog AC klagen til følge, idet den fastslog, at den korrekte tarifering af den pågældende vare i henhold til reglerne om fortolkning og tarifering af toldkodeksen skulle afgøres under henvisning til varens karakteristika og

objektive egenskaber, som nærmere bestemt er, at den udregner og viser tilfældige tal. AC besluttede derfor, at varen skulle tariferes som regnemaskine under pos. 8470 10 00 00.

13 Da AC's afgørelse gør BTO'en af 8. april 2004 ugyldig, underrettede IRC Kommissionen herom. Herefter besluttede IRC, at man ikke ville anfægte nævnte afgørelse ved Superior Courts of Ireland (de højere retsinstanser i Irland). Derfor blev AC's afgørelse vedrørende tariferingen af den pågældende vare endelig efter irsk ret.

14 Sagsøgeren anmodede herpå IRC om tilbagebetaling af de forudbetalte afgifter for varer, der var indført i henhold til BTO af 8. april 2004. Ved skrivelse af 27. oktober 2005 tilbagekaldte IRC formelt den nævnte BTO i overensstemmelse med AC's afgørelse af 10. oktober 2005, der tariferede varen i pos. 8470 10 00 00.

15 Den 15. november 2005 forelagde Kommissionen Nomenklaturudvalget en note fra IRC vedrørende »tarifering af en computersikkerhedsanordning benævnt »SecurID authenticator« (digipass)«. Forelæggelsen blev behandlet på flere møder i det nævnte udvalg.

16 Ved skrivelse af 9. marts 2006 meddelte IRC sagsøgeren, at Nomenklaturudvalget havde drøftet tilbagekaldelsen af BTO'en som følge af AC's afgørelse af 10. oktober 2005, og at Kommissionen, efter godkendelse af et udkast fra Nomenklaturudvalget, endelig havde vedtaget en forordning, der tariferede den pågældende vare i KN-underposition 8543 89 97. Ved e-mail af 23. juni 2006 underrettede IRC sagsøgeren om

offentliggørelsen af den anfægtede forordning, idet man nævnte, at det drejede sig om den relevante forordning, som den havde henvist til i den nævnte skrivelse af 9. marts 2006.

17 Bilaget i den anfægtede forordning fastsætter tariferingen af den omtvistede vare med følgende vendinger:

Varebeskrivelse	Tarifering (KN-kode)	Begrundelse
(1)	(2)	(3)
En sikkerhedsanordning, der giver adgang til data, der er lagret på en automatisk databehandlingsmaskine (adb-maskine). Den består af et flydende krystaldisplay (LCD), et trykt kredsløb og et batteri indkapslet i plast, som kan sættes i en nøglering. Anordningen genererer et 6-cifret nummer, som er specifikt for en bestemt bruger, og som giver brugeren adgang til de lagrede data på en adb-maskine. Anordningen kan ikke forbindes til en adbmaskine og fungerer uafhængigt af denne.	8543 89 97	Tarifering i henhold til almindelig tariferingsbestemmelse 1 og 6 vedrørende den kombinerede nomenklatur, samt teksten til KN-kode 8543, 8543 89 og 8543 89 97. Anordningen kan ikke tariferes under pos. 8470, fordi der hverken er en manuel anordning til indtastning af data eller en regnefunktion som forudsat for varer henhørende under denne position (se forklarende bemærkninger til HS til denne position). Den kan ikke tariferes under pos. 8471, dels fordi den ikke frit kan programmeres i overensstemmelse med brugernes krav [se bestemmelse 5 A a) 2) til kapitel 84], dels fordi den ikke er en enhed til en databehandlingsmaskine, da den ikke kan tilsluttes centralenheden [se bestemmelse 5 B b) til kapitel 84]. Anordningen tariferes under pos. 8543, fordi den er et elektrisk apparat med selvstændig funktion, ikke andetsteds tariferet.

18 I henhold til sin artikel 3 træder forordningen i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 7. juli 2006.

19 Som svar på sagsøgerens anmodning om oplysninger af 8. august 2006 bekræftede IRC ved skrivelse af 11. august 2006, at den anfægtede forordning tariferede »RSA SecurID authenticator i pos. 8543 89 97«, idet IRC ligeledes anførte, at forordningen ophævede AC's afgørelse af 10. oktober 2005 at regne fra dens ikrafttræden, og at den fandt anvendelse på den pågældende vare såvel i form af »key fob« som i form af »kreditkort«.

Retsforhandlinger og parternes påstande

20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. august 2006 anlagde sagsøgeren denne sag.

21 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 22. november 2006 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Sagsøgeren afgav indlæg vedrørende denne formalitetsindsigelse den 8. januar 2007.

22 Kommissionen har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen forkastes.

— Subsidiært udsættes afgørelsen vedrørende formalitetsindsigelsen til domsafsigelsen.

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den ikke tariferer produktet i den kombinerede nomenklatur under henvisning til dets objektive kendetegn og egenskaber.

— Subsidiært annulleres den anfægtede forordning, for så vidt som den blev vedtaget af Kommissionen under udøvelse af magtfordrejning og/eller under tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

— Det fastslås, at produktet, der er en automatisk databehandlingsmaskine, skal tariferes i kapitel 8471 i den kombinerede nomenklatur.

— Det fastslås subsidiært, at produktets væsentlige kendetegn er dets særlige egenskab til at udvikle og foretage matematiske beregninger, angivet af brugeren på købstidspunktet, og at det derfor skal tariferes som en regnemaskine i kapitel 8470 i den kombinerede nomenklatur.

— Det fastslås, at produktet ikke udviser de væsentlige kendetegn ved en sikkerhedsanordning, der giver adgang til data, uanset om disse er lagret på en automatisk databehandlingsmaskine eller ej.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren den told, som sagsøgeren har betalt for indførslen af produktet til Fællesskabet, efter at Kommissionens anfægtede forordning trådte i kraft, med renter.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 I forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse stillede Retten ved skrivelse af 4. marts 2008 Kommissionen et skriftligt spørgsmål, hvori denne ligeledes blev opfordret til at fremlægge visse dokumenter. Kommissionen imødekom anmodningen inden for de fastsatte frister.

Retlige bemærkninger

25 Det bestemmes i procesreglementets artikel 114, at Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, kan tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede

behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag finder Retten efter at have gennemgået sagens akter, at der foreligger de fornødne oplysninger, således at den kan tage stilling til begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

26 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

27 Kommissionen har for det første bemærket, at søgsmål fra enkeltpersoner ifølge fast retspraksis ikke kan realitetspåkendes, for så vidt som der søges prøvelse af en almengyldig forordning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 249, stk. 2, EF. Kommissionen har navnlig anført, at erhvervsdrivende ifølge fast retspraksis ikke er individuelt berørt af forordninger vedrørende tarifering af varer i den kombinerede nomenklatur, og at disses søgsmål mod sådanne forordninger er blevet afvist.

28 Desuden er den sag, som gav anledning til Rettens dom af 30. september 2003, Sony Computer Entertainment Europe mod Kommissionen (sag T-243/01, Sml. II, s. 4189, herefter »Sony-dommen«), den eneste sag, hvor en erhvervsdrivende blev anset for individuelt berørt af en forordning vedrørende tarifering, og dette under henvisning til fire kombinerede faktorer. De »særlige omstændigheder« i den pågældende sag er ikke tilstrækkeligt opfyldt i sagen her, således at man kan nå til samme konklusion.

29 Hvad angår den første faktor — dvs. den omstændighed, at anledningen til den forordning, der førte til Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, var en BTO-anmodning fra Sony, og at ingen andre produkter end Sonys spillekonsol var blevet demonstreret eller drøftet under den proces, der førte til vedtagelsen af den nævnte forordning (Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, præmis 64-66) — finder Kommissionen, at denne har en minimal eller slet ingen betydning for den foreliggende sag, eftersom den procedure, der fører til vedtagelse af en forordning om tarifering, altid er affødt af vanskeligheder vedrørende tarifering af et produkt. Som sagsøgeren har erkendt i stævningen, har Nomenklaturudvalget desuden ikke specifikt undersøgt det pågældende produkt, og der er ikke fremlagt noget fotografi af produktet. Endvidere har sagsøgeren ligeledes erkendt, at det nævnte udvalg havde vurderet situationen for et lignende produkt, »Digipass«, der tidligere var tariferet i samme kapitel.

30 Hvad angår den anden faktor — nemlig at Sony var den eneste virksomhed, hvis retsstilling blev berørt af den pågældende tariferingsforordning, og at resultatet af en national tvist var påvirket heraf (Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, præmis 68 og 69) — har Kommissionen bemærket, at sagsøgeren ikke har kunnet dokumentere, at der er rejst sag for de nationale domstole vedrørende det pågældende produkts tarifering, hvis afgørelse afhænger af den omtvistede forordning. Endvidere er sagsøgeren ikke den eneste virksomhed, der påvirkes af den anfægtede forordning, hvilket man selv udtrykkeligt har erkendt i stævningen, eftersom mindst fire andre virksomheder kan fremstille og markedsføre produkter med egenskaber, der i større eller mindre grad ligner sagsøgerens produkt og hermed berøres af den nævnte forordning. Mens skriftvekslingen med de irske myndigheder, bilagt stævningen, i denne henseende viser, at den anfægtede forordning utvivlsomt finder anvendelse på sagsøgerens produkt, viser den imidlertid ikke, at dennes produkt som det eneste påvirkes af den nævnte forordning.

31 Hvad angår den tredje faktor — nemlig den omstændighed at den pågældende forordning, i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, specifikt vedrørte sagsøgerens produkt, eftersom der var bilagt et fotografi af produktet med logoet Sony, og eftersom der på tidspunktet for forordningens ikrafttræden ikke fandtes andre produkter med lignende egenskaber (Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, præmis 71-74) — er denne faktor efter Kommissionens opfattelse ikke til stede i den foreliggende sag. Den

anfægtede forordning indeholder hverken noget fotografi af det omtvistede produkt eller en henvisning til et logo, patent, varemærke eller anden ejendomsret, som ihændehaves af sagsøgeren. I øvrigt har sagsøgeren hverken foregivet at have patenter, der beskrev det omtvistede produkt, hvoraf uddrag er blevet vedlagt sagsakterne, eller at dennes rettigheder på nogen måde var påvirket af den omtvistede forordning. Kommissionen har endelig gjort gældende, at varebeskrivelsen i kolonne 1 i bilaget til den anfægtede forordning er generisk, baseret på de pågældende produkters karakteristika og tekniske egenskaber, samt på begrundelsen i kolonne 3 i bilaget, og at det ikke af denne beskrivelse kan udledes, at forordningen udelukkende finder anvendelse på sagsøgerens produkt. Sagsøgeren har i øvrigt hverken hævdet eller bevist det modsatte.

32 Hvad angår den fjerde faktor har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke har påstået at være eneimportør af det pågældende produkt, i modsætning til Sony, der alene havde tilladelse til at importere produktet, tariferet i den pågældende forordning, jf. Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor.

33 Kommissionen finder alt i alt, at ingen af de særlige omstændigheder i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, foreligger i denne sag. Følgelig har den anfægtede forordning karakter af en almengyldig forordning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 249, stk. 2, EF. Sagsøgeren er herefter ikke individuelt berørt af den pågældende forordning. Kommissionen har endvidere erindret om, at i henhold til retspraksis finder en forordning om tarifering analog anvendelse, for så vidt som Nomenklaturudvalgets undersøgelse af et bestemt produkt ikke blot vedrører det pågældende produkt, men ligeledes identiske eller lignende produkter.

34 Endelig har Kommissionen bemærket, at en afgørelse om sagens afvisning ikke fratager sagsøgeren dennes judicielle værn, eftersom sagsøgeren kan påstå, at den anfægtede forordning er ugyldig under en sag anlagt ved en national ret til prøvelse af en national gennemførselsforanstaltning.

35 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens argumenter og har gjort gældende at være individuelt berørt af den anfægtede forordning, henset til de særlige omstændigheder, der karakteriserer selskabets situation i forhold til de øvrige erhvervsdrivende.

36 Sagsøgeren har gjort gældende, at i henhold til Domstolens dom af 15. juli 1963, Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, herefter »Plaumann-dommen«), kan flere særlige faktorer bevirke, at selskabets situation adskiller sig fra alle andres.

37 For det første blev sagsøgerens klage over BTO'ens tarifering af det pågældende produkt af 8. april 2004 taget til følge af AC, hvilket medførte en tilbagekaldelse af BTO'en.

38 For det andet blev AC's afgørelse endelig efter irsk ret, så snart IRC, efter at have rådført sig med Kommissionen, valgte ikke at udøve sin ret til at anke afgørelsen.

39 For det tredje vedrørte den administrative procedure, som IRC og Kommissionen iværksatte efter AC's afgørelse, specifikt det pågældende produkt.

40 For det fjerde viser IRC's skrivelser til sagsøgeren (jf. præmis 16 og 19 ovenfor) med al tydelighed, at den anfægtede forordning var udformet netop med henblik på at omgøre AC's afgørelse om tarifering.

41 For det femte og sidste er sagsøgeren den eneste virksomhed, der via rettens vej har opnået ophævelse af en BTO vedrørende sit produkt, og som derfor nyder godt af en gunstigere tarifering, en tarifering, der blev tilsidesat i den anfægtede forordning.

42 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at den anfægtede forordning, selv om den ses at være udformet i almene og abstrakte vendinger, ikke kan forstås alene som en almengyldig foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer og har retsvirkninger for alment og abstrakt fastsatte persongrupper. Kommissionens medvirken til IRC's beslutning om ikke at anke AC's afgørelse samt den måde, hvorpå den anfægtede forordning er udformet og vedtaget, vidner om, at den udgør en foranstaltning, der bevidst skal ophæve AC's afgørelse og følgelig den BTO, som IRC udstedte som følge af denne afgørelse. Alt i alt kan den anfægtede forordning kun opfattes som en beslutning i forklædning.

43 Sagsøgeren har i øvrigt henvist til den sag, der førte til Domstolens dom af 18. maj 1994, Codorníu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853, herefter »Codorníu-dommen«), hvori sagsøgeren blev anset for at være individuelt berørt, eftersom denne dels havde en lovfæstet ret til at anvende et ordvaremærke, der var registreret før vedtagelsen af den pågældende forordning, og forordningen dels hindrede sagsøgeren i at udnytte samtlige rettigheder tilknyttet varemærket. I den foreliggende sag befinder sagsøgeren sig i en situation analog med den, virksomheden Codorníu befandt sig i, idet man via AC's afgørelse er blevet tildelt en lovfæstet ret til en særlig tarifering, en lovfæstet ret, som med den anfægtede forordning vil ændres.

44 Endvidere er Kommissionens analyse af begrebet personer, der er »individuelt berørt«, ifølge sagsøgeren fejlagtig, for så vidt som den på fordrejet vis sidestiller dette begreb med personer, der er »enkeltvis berørt«. Som Codorníu-dommen, jf. præmis 43 ovenfor, viser, hindrede den omstændighed, at andre producenter i Fællesskabet, der eventuelt er indehaver af et varemærke, er blevet delvis berørt af den pågældende forordning, ikke Domstolen i at fastslå, at Codorníu havde godtgjort at være direkte og

individuelt berørt af den. Domstolen fastslog således ikke, at den omtvistede forordning skulle rettes specifikt og udelukkende mod Codorníu for at give denne adgang til et annullationssøgsmål.

45 Sagsøgeren har understreget, at den af Kommissionen nævnte retspraksis ikke er relevant. De faktiske omstændigheder i de sager, der førte til Domstolens dom af 6. oktober 1982, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen (sag 307/81, Sml. s. 3463), og af 14. februar 1985, Casteels mod Kommissionen (sag 40/84, Sml. s. 667) samt til Rettens kendelse af 29. april 1999, Alce mod Kommissionen (sag T-120/98, Sml. II, s. 1395), og af 30. januar 2001, Iposea mod Kommissionen (sag T-49/00, Sml. II, s. 163), adskiller sig væsentligt fra de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

46 Sagsøgeren finder tillige, at Kommissionens fortolkning af Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, er fejlagtig, eftersom den lader forekomsten af de fire faktorer i kombination være afgørende for, om et annullationssøgsmål vedrørende en forordning om tarifering kan antages til realitetsbehandling. Det afgørende i denne sag bør derimod være, at det var forekomsten af disse fire faktorer, der fik Retten til at fastslå, under anvendelse af de i Plaumann-dommen, nævnt i præmis 36 ovenfor, udledte kriterier, at Sony var individuelt berørt.

47 Sagsøgeren har ligeledes bestridt, at Kommissionens argumenter vedrørende de fire faktorer, som denne har identificeret, er velbegrundede. Hvad angår den første faktor har sagsøgeren gjort gældende, at der ikke kan ses bort fra de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag i forbindelse med vurderingen af Kommissionens manøvrer i løbet af den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, da Kommissionens hensigt var at få fjernet den tarifering, der var blevet besluttet af AC. Dette aspekt af den faktuelle sammenhæng og det samspil, der bestod mellem Kommissionen og IRC, viser især, at den anfægtede forordning i virkeligheden er en skjult beslutning, der identificerer sagsøgeren som individuelt berørt.

48 I denne henseende har sagsøgeren bestridt Kommissionens påstand, hvorefter den omstændighed, at hverken det pågældende produkt, fotografierne heraf eller patentpapirerne er blevet særskilt undersøgt af Nomenklaturudvalget, skulle udgøre en omstændighed, der indebærer, at sagsøgeren ikke kan anses for at være individuelt berørt. En sådan mangel på opmærksomhed i forhold til det berørte produkt vidner derimod om mangel på god forvaltningsskik i vedtagelsesproceduren for den anfægtede forordning. Som skriftvekslingen mellem sagsøgeren og IRC viser, var medlemmerne i Nomenklaturudvalget og selve Kommissionen helt bevidste om, at hovedformålet med deres arbejde var at undersøge den tarifering af produktet, som AC havde foretaget, eftersom de blev forelagt dette spørgsmål af IRC som følge af AC's afgørelse. Den omstændighed, at sagsøgerens ret til, som følge af AC's afgørelse, at drage fordel af en toldtarifering helt bevidst er blevet ophævet af den anfægtede forordning, gør det således muligt at adskille sagsøgeren fra andre virksomheder.

49 Hvad angår den anden faktor har sagsøgeren anført, at Kommissionens påstand om, at der i den foreliggende sag ikke er anlagt sag ved de nationale domstole vedrørende tariferingen af det pågældende produkt, hvis udfald er afhængig af den anfægtede forordning, er uden betydning for spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling.

50 Sagsøgeren finder desuden, at Kommissionens påstand, hvorefter sagsøgeren ikke, i modsætning til Sony, er den eneste virksomhed, hvis retsstilling påvirkes af den anfægtede forordning, vidner om en mangelfuld forståelse af Sony-dommen, jf. præmis 28 ovenfor. Dels havde sagsøgeren, i lighed med Sony, fået medhold i sit sagsanlæg mod en BTO udstedt af de nationale toldmyndigheder, dels blev den gunstige toldtarifering, som den nationale ret havde fastslået, ophævet og erstattet af den anfægtede forordning. Sagsøgeren er herefter den eneste virksomhed, hvis retsstilling er blevet påvirket af vedtagelsen af denne forordning.

51 I øvrigt påvirker forordningen ikke retsstillingen for de øvrige virksomheder, der kan fremstille og sælge produkter, som kan blive berørt af den anfægtede forordning. I

modsætning til sagsøgeren har disse virksomheder på ingen måde opnået nogen særlig ret til at importere deres produkter i Fællesskabet under toldposition 8470. Deres retsstilling svarer derfor til den, der gælder for de andre erhvervdrivende, som nævnes i præmis 70 i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, der fik en BTO vedrørende et produkt, som mindede om PlayStation®2 i den af Sony anfægtede tariferingsposition og ikke i den, der blev tildelt den af VAT and Duties Tribunal (Retten for Moms og Registreringsafgifter, Det Forenede Kongerige).

52 Hvad angår den tredje faktor bemærker sagsøgeren, at den betydning, som Kommissionen har tillagt den omstændighed, at den anfægtede forordning ikke indeholder fotografier af produktet eller andre direkte eller indirekte henvisninger til dets logo, patent eller varemærke, udgør endnu en fordrejning af Rettens bemærkninger i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor. I den sag, der førte til den pågældende dom, udgjorde det fotografi af produktet, som var bilagt den omtvistede forordning, ikke noget supplerende og afgørende bevis, da den pågældende forordning skulle forstås som en beslutning om tarifering af PlayStation®2. Der kan ikke heraf drages den konklusion, at Retten skulle have fastslået, at et manglende bevis, skriftligt eller fotografisk, i forordningen eller dens bilag, indebærer, at det er udelukket, at den pågældende importør er individuelt berørt af den pågældende forordning. En sådan konklusion ville være i strid med Domstolens praksis, hvorefter fraværet i en forordning af omstændigheder, der kan identificere erhvervsdrivende, som kan blive påvirket, ikke er afgørende for at fastslå, at de ikke kan være individuelt berørt. Ifølge Plaumann-dommen, nævnt i præmis 36 ovenfor, kan dette fastslås på grundlag af faktiske eller andre omstændigheder, der har et individuelt præg.

53 Hvad angår Kommissionens argument om en manglende bevisværdi af uddraget af de patenter, sagsøgeren har bilagt sagen, har sidstnævnte gjort gældende, at man aldrig har foregivet, at ens patentrettigheder er blevet tilsidesat af den anfægtede forordning. I denne henseende fremhæver sagsøgeren, at det ikke er forekomsten af patenter, men AC's afgørelse, der skaber en forbindelse mellem de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag og omstændighederne i den sag, der førte til Codorníu-dommen, nævnt i præmis 43 ovenfor.

54 Sagsøgeren har ligeledes bestridt Kommissionens argument om, at den fjerde faktor i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, ikke kan finde anvendelse i den foreliggende sag som følge af, at sagsøgeren i modsætning til Sony ikke som den eneste har tilladelse til at importere det omtvistede produkt. I den pågældende dom fastslog Retten ikke, at en erhvervsdrivende skulle være eneimportør for at kunne være individuelt berørt af en forordning om tarifering, hvilket i øvrigt ville være i strid med Plaumann-dommen, nævnt i præmis 36 ovenfor. Endvidere har sagsøgeren bestridt Kommissionens opfattelse, hvorefter det forhold, at tariferingsforordninger anvendes analogt, medfører, at enhver sag til prøvelse af denne type retsakt skal afvises. En analog tarifering påvirker ikke en fysisk eller juridisk persons ret til at påberåbe sig, at denne berøres individuelt, således at et sagsanlæg kan fremmes til realitetsbehandling ved Fællesskabets retsinstanser.

55 Hvad endelig angår Kommissionens argument om den effektive domstolsbeskyttelse har sagsøgeren understreget, at den foreliggende sag udgør den eneste mulighed for at anfægte den pågældende forordning, for så vidt som man ikke længere kan anke til Superior Courts of Ireland som følge af IRC's valg om ikke at udnytte denne mulighed. Den absolutte og umiddelbare ret for enkeltpersoner, der følger af artikel 230, fjerde afsnit, EF, til at rejse annullationssøgsmål for Retten mod en forordning, gælder i øvrigt sideløbende med retten til ved en national retsinstans at påberåbe sig, at en fællesskabsretsakt er ugyldig, og forekomsten af ankemuligheder udgør ikke i sig selv en hindring for at realitetspåkende annullationssøgsmål i henhold til den nævnte artikel.

Rettens bemærkninger

56 Ifølge fast retspraksis kan fysiske og juridiske personer i princippet ikke i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlægge sag med påstand om annullation af tariferingsforordninger. Skønt sådanne retsakter ses at indeholde konkrete beskrivelser, er de ikke desto mindre almengyldige i enhver henseende, da de dels vedrører alle varer af den beskrevne art, uanset deres individuelle egenskaber og deres oprindelse, dels er bindende for alle Fællesskabets toldmyndigheder og samtlige importører med det formål at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif (Sony-dommen, nævnt i

præmis 28 ovenfor, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis; Rettens kendelse af 19.3.2007, sag T-183/04, Tokai Europe mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 48, og af 19.2.2008, sag T-82/06, Apple Computer International mod Kommissionen, Sml. II, s. 279, præmis 45).

57 I det foreliggende tilfælde fastsætter artikel 1 i den anfægtede forordning, at varer med de egenskaber, der er beskrevet i kolonne 1 i det skema, som er bilagt, skal tariferes i den kombinerede nomenklatur under den KN-kode, der er anført i samme skemas kolonne 2, dvs. KN-kode 8543 89 97. Bestemmelsen finder anvendelse på alle produkter, som er analoge, eller som svarer til den beskrevne type, uanset deres individuelle egenskaber og deres oprindelse (jf. i denne retning dommen i sagen Casteels mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 11, og Apple-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 46).

58 Denne bestemmelse fremstår derfor som en almengyldig foranstaltning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 249, stk. 2, EF. Den finder anvendelse på en objektivt bestemt situation og har retsvirkninger for alment og abstrakt afgrænsede persongrupper, herunder importører af det deri beskrevne produkt (jf. i denne retning kendelsen i sagen Iposea mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

59 Selv en almengyldig retsakt kan imidlertid under visse omstændigheder individuelt berøre visse erhvervsdrivende, som derfor kan anfægte denne på grundlag af artikel 230, stk. 4, EF, på betingelse af, at retsakten rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra andre på lignende måde som en beslutnings adressat (Plaumann-dommen, nævnt i præmis 36 ovenfor, s. 414, og Codorníu-dommen, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 19 og 20; Tokai Europe-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 49, og Apple-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 48). I denne henseende bemærkes, at den omstændighed alene, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke kan føre til, at de adskilles fra

alle andre berørte erhvervsdrivende, såfremt den finder anvendelse på en objektiv bestemt situation (jf. Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37, samt Rettens kendelse af 25.9.2002, sag T-178/01, Di Lenardo mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 52, og af 12.1.2007, sag T-104/06, SPM mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 70).

60 Ifølge fast retspraksis bevirker muligheden for at fastlægge, med større eller mindre præcision, antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, på ingen måde, at disse kan anses for at være individuelt berørt af denne foranstaltning, når den finder anvendelse på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i den pågældende retsakt (jf. i denne retning Codorníu-dommen, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 18, Iposea-kendelsen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 31, og Apple-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 52).

61 Den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk i højere grad af en retsakt end andre erhvervsdrivende i samme sektor, er endvidere ikke tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt (Rettens kendelse af 8.9.2005, sag T-287/04, Lorte m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 3125, præmis 54, og af 12.3.2007, sag T-417/04, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia mod Kommissionen, Sml. II, s. 641, præmis 58).

62 Sagsøgeren har i sagen nærmere bestemt gjort gældende, at den pågældende tarifering blev udløst af ansøgningen om en BTO hos IRC, at sidstnævnte, som følge af sagen ved AC, vedtog en endelig afgørelse vedrørende det pågældende produkt ved at tarifere det under KN-kode 8470, og at sagsøgeren følgelig er den eneste virksomhed med en særlig toldtarifering, der er blevet ophævet som følge af den anfægtede forordning. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at den af IRC fulgte administrative procedure og den af Kommissionen fulgte, der som følge af AC's afgørelse førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, blev gennemført specifikt i relation til sagsøgerens produkt.

63 Retten finder ikke, at sagsøgerens argumenter gør det muligt at gøre undtagelse fra principperne nævnt i præmis 56-58 ovenfor og udlede, at der foreligger en egenskab, som er særlig for sagsøgeren, eller en faktisk situation, der udskiller sagsøgeren og derved individualiserer denne i forhold til de øvrige erhvervsdrivende, som potentielt kan berøres af den anfægtede forordning.

64 I denne henseende skal det erindres, at BTO'en har til formål at give den erhvervsdrivende fuld sikkerhed, når der er tvivl om tariferingen af en vare i den gældende toldnomenklatur, og derved sikre den pågældende mod, at toldmyndighederne efterfølgende ændrer opfattelse vedrørende varernes tarifering. Derimod har en sådan BTO ikke til formål at garantere den erhvervsdrivende, at den position, som oplysningen vedrører, ikke ændres efterfølgende ved en af fællesskabslovgiver udstedt retsakt, eftersom BTO'ens gyldighed er fastsat af artikel 12 i selve toldkodeksen (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.1.1998, sag C-315/96, Lopex Export, Sml. I, s. 317, præmis 28).

65 Den omstændighed, at en retsinstans i en medlemsstat beslutter at ophæve en BTO og omtarifere et givent produkt i en bestemt position i den kombinerede nomenklatur, kan ikke i sig selv bevirke, at den erhvervsdrivendes retlige situation særligt individualiseres, og at den erhvervsdrivende kan støtte ret herpå. Selv om en sådan beslutning binder toldmyndighederne i den pågældende stat, indebærer det nemlig ikke, modsat det af sagsøgeren hævdede, at denne beslutning modsvarer en ret til at importere varen under en bestemt KN-kode, der som sådan ville være tilstrækkelig til at adskille sagsøgerens situation fra andres. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan begrunde en individualisering i, at virksomheden er den eneste virksomhed, der ad rettens vej har opnået en ophævelse af en BTO og derfor har fået ret til at importere det pågældende produkt i KN-kode 8470.

66 Ovenstående betragtninger svækkes ikke af sagsøgerens argumenter vedrørende vedtagelsesproceduren for den anfægtede forordning.

67 Selv om det ganske vist er korrekt, at proceduren for vedtagelsen af den anfægtede forordning er udløst af den anmodning, som de irske myndigheder har indgivet som følge af AC's afgørelse, kan en sådan omstændighed imidlertid ikke i sig selv bevirke, at sagsøgerens situation adskiller sig fra andres i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. En tariferingsforordning finder i princippet anvendelse på alle produkter, som er analoge med eller som svarer til den beskrevne type, uanset deres individuelle egenskaber og deres oprindelse.

68 Hvad for det første angår sagsøgerens påstand om, at de faktiske omstændigheder efter AC's afgørelse i det væsentlige viser, at den nævnte procedure har været anvendt specifikt med henblik på sagsøgerens produkt, skal Retten i øvrigt bemærke, at det fremgår af sagsakterne, at Kommissionen allerede i august 2003 underrettede medlemsstaternes toldmyndigheder om, at den havde modtaget en anmodning fra de polske toldmyndigheder om tariferingen af et produkt med navnet »digipass«, der havde egenskaber, som mindede om det pågældende produkt. Dette spørgsmål blev første gang undersøgt under det 322. møde i Nomenklaturudvalget, der fandt sted i oktober 2003, og som blev efterfulgt af en skriftveksling mellem Kommissionen og IRC vedrørende den første BTO, der blev udstedt af sidstnævnte, nemlig BTO'en af 8. februar 2001, som tildelte en anden position end den, der blev nævnt i en BTO fra de tyske toldmyndigheder, som tariferede et produkt, der mindede om sagsøgerens, i underposition 8543 89 95. Det var først efter Nomenklaturudvalgets udtalelse, hvori det konkluderede, at »digipass« var en sikkerhedsanordning i opsamlingsunderposition 8543 89, at IRC ved skrivelse af 1. december 2003 meddelte, at man havde tilbagekaldt BTO'en af 8. februar 2001 og ville udstede en ny BTO, hvilket skete den 8. april 2004, hvor sagsøgerens produkt blev omtariferet i underposition 8543 89 95 99, en tarifering, der efterfølgende blev draget i tvivl ved AC's afgørelse af 10. oktober 2005.

69 I mellemtiden blev spørgsmålet om tarifering af disse produkter undersøgt på ny af Nomenklaturudvalget under dets 350. møde den 20. september 2004, hvor det blev fastslået, at »anordningerne, der via et password gør det muligt at identificere brugeren, og som beregner samt genererer et særligt password, er apparater med en funktion, der hører under pos. 8543 89 «. Samtlige disse omstændigheder fremgår i øvrigt tydeligt af IRC's note, som udløste den procedure, der, efter flere drøftelser i Nomenklatur-

udvalget på henholdsvis dets 386., 389. og 391. møde, førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning (jf. præmis 15 ovenfor).

70 I modsætning til det af sagsøgeren hævdede er det herefter ikke muligt at begrænse sig til at konstatere, at den procedure, der fulgte efter AC's afgørelse, blev udløst af IRC's anmodning, eftersom den indgår i en større og mere generel sammenhæng, der går ud over de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, da en anden medlemsstat, som det fremgår ovenfor, allerede havde bedt om oplysninger om et lignende produkt, og Kommissionen havde konstateret, at der forelå en afvigelse mellem de BTO'er, som de tyske og irske toldmyndigheder havde udstedt, ligesom der var forskellige opfattelser om tarifering af sådanne produkter blandt flere af medlemsstaternes myndigheder.

71 Hvad for det andet angår sagsøgerens påstand om, at de skrivelser, sagsøgeren modtog fra IRC, viste, at den anfægtede forordning var blevet udformet med det præcise formål at ugyldiggøre AC's afgørelse, skal det bemærkes, at dette argument ikke blot er utilstrækkeligt underbygget, men ligeledes er uden relevans, eftersom de nævnte skrivelser er afsendt af de irske toldmyndigheder og ikke af Kommissionen, og at udtalelserne deri således ikke kan være bindende for Kommissionen. Disse skrivelser bekræfter i øvrigt kun, at den anfægtede forordning finder anvendelse på sagsøgerens produkt, og viser på igen måde, at formålet med denne forordning var at ugyldiggøre AC's afgørelse. Det fremgår navnlig af IRC's skrivelse af 11. august 2006, at ugyldigheden af AC's afgørelse er en følge af den anfægtede forordnings ikrafttræden og ikke formålet med dens vedtagelse.

72 Hvad for det tredje angår sagsøgerens påstand om, at IRC efter en rådføring med Kommissionen havde valgt ikke at anke AC's afgørelse, fremgår det intetsted af sagsakterne, at en sådan beslutning blev truffet efter forslag eller pres fra Kommissionens side. Tværtimod præciserede IRC i den note, man sendte til

Nomenklaturudvalget (jf. præmis 15 ovenfor), og som udløste den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, følgende:

»Skatteforvaltningen har besluttet ikke at forelægge omstændighederne i sagen til prøvelse af et retsspørgsmål ved højere ret, eftersom [AC's] afgørelse vedrørte faktiske omstændigheder. Spørgsmålet videregives nu til [Nomenklatur]udvalget til information.«

73 Hvad for det fjerde angår sagsøgerens argument om, at AC's afgørelse udgør en faktisk situation, der udskiller sagsøgeren på en lignende måde som Codorníu i den sag, der førte til Codorníu-dommen, nævnt i præmis 43 ovenfor, er det tilstrækkeligt at fremhæve, at i modsætning til den eneret til et varemærke, som sagsøgeren i den nævnte sag havde — hvor Domstolen i den henseende understregede, at sagsøgeren havde registreret sit ordvaremærke i Spanien i 1924 og havde anvendt dette på sædvanlig vis både før og efter denne registrering — skyldes nærværende sagsøgerens ret til at importere sit produkt under en KN-position udelukkende AC's afgørelse. Da de to situationer på ingen måde er sammenlignelige, kan AC's afgørelse ikke anses for at være en omstændighed, der gør det muligt at udskille sagsøgeren på samme måde som Codorníu, der i henhold til den eneret, som fulgte efter registreringen af dens varemærke, på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning befandt sig i en helt anden situation end alle de øvrige erhvervsdrivende.

74 Hvad for det femte angår den omstændighed, at den afgift, der modsvarer den underposition, som fastsættes af den anfægtede forordning, er højere end den, sagsøgeren kunne have påberåbt sig i henhold til AC's afgørelse, skal det påpeges, at den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk i højere grad af en retsakt end andre erhvervsdrivende i samme sektor, ikke er tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt (kendelsen i sagen Lorte m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 54, og kendelsen i sagen Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia mod Kommissionen, nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 58).

75 Retten skal for det sjette også forkaste sagsøgerens argument — som i øvrigt ikke er underbygget i sagen — om en manglende effektiv domstolsbeskyttelse hidrørende fra, at der ikke findes noget internt retsmiddel til prøvelse af gyldigheden af den anfægtede forordning, idet sagsøgeren ikke længere kan benytte sig af ankemuligheden ved Superior Courts of Ireland, da AC's afgørelse var blevet endelig efter irsk ret.

76 Der kan nemlig ikke anlægges en fortolkning af det fællesskabsretlige retsmiddelsystem, hvorefter der er adgang til at anlægge direkte annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, såfremt det efter en konkret undersøgelse fra deres side af de nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader fysiske og juridiske personer at anlægge en sag om gyldigheden af en påstået ugyldig fællesskabsretsakt. En sådan ordning ville forudsætte, at Fællesskabets retsinstanser i hvert enkelte konkret tilfælde skulle undersøge og fortolke den nationale procesret, hvilket går ud over den kompetence, de er tillagt med hensyn til kontrollen med fællesskabsretsakternes lovlighed (jf. Tokai-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

77 Hvad for det syvende angår Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, der ligeledes påberåbes af sagsøgeren, skal det bemærkes, som det fremgår af den pågældende doms præmis 77, at det kun var »under de usædvanlige omstændigheder, der [forelå] i denne sag«, at sagsøgeren blev anset for at være individuelt berørt. Der er således grund til at erindre om, hvilke usædvanlige omstændigheder der var tale om, for at kunne fastslå, om, som sagsøgeren gør gældende, disse gør sig gældende i den foreliggende sag.

78 I den sag, der førte til Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, havde Sony for det første, da først man var underrettet om, at der var diskussion i Nomenklaturudvalget vedrørende toldtariferingen af virksomhedens produkt, dvs. spillekonsollen PlayStation®2, taget kontakt til formanden for det nævnte udvalg og havde på dennes opfordring præsenteret produktet på et udvalgsmøde, hvor virksomheden besvarede

forskellige spørgsmål fra udvalgets medlemmer. Der var efterfølgende kontakt mellem Sony og Kommissionens tjenestegrene med henblik på at kunne træffe beslutningen om tariferingen af dens produkt.

79 For det andet havde toldmyndighederne i Det Forenede Kongerige, som følge af en domstolsafgørelse, udstedt en BTO til Sony, der tariferede virksomhedens produkt i en underposition, som efterfølgende blev ugyldig og erstattet af den pågældende forordning.

80 For det tredje beskrev den forordning, der blev anfægtet af Sony, på udførlig vis samtlige produktets egenskaber, ligesom der var vedlagt et fotografi af produktet. I øvrigt fandtes der, på tidspunktet for den pågældende forordnings ikrafttræden, ikke andre varer med samme egenskaber.

81 For det fjerde havde alene Sony tilladelse til at importere den nævnte konsol i Fællesskabet.

82 Den eneste lighed mellem den pågældende sag og sagen her ligger således i den omstændighed, at der i begge tilfælde har været en afgørelse fra nationale retsinstanser, som ophævede en BTO, der tidligere var udstedt af toldmyndighederne, og som tariferede produktet i en anden KN-position. Denne afgørelse blev efterfølgende ophævet med vedtagelsen af den forordning, der nu anfægtes for Retten. Det skal fastslås, at der er væsentlige forskelle mellem de to sager.

83 Først og fremmest havde Sony, som fremhævet ovenfor, i modsætning til sagsøgeren, deltaget aktivt i proceduren for Nomenklaturudvalget (jf. i denne retning Apple-kendelsen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 50 og 51).

84 Det samme gælder for varebeskrivelsen i kolonne 1 i skemaet i bilaget til den anfægtede forordning, eftersom sagsøgeren, til forskel fra Sony, ikke har formået at bevise, at denne beskrivelse indeholder noget, som specifikt eller udelukkende knytter sig til sagsøgerens produkt. I den henseende er det vigtigt at bemærke, at i den sag, der førte til Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, beskrev Kommissionen ikke blot den måde, hvorpå spillekonsollen blev præsenteret for detailsalg, men også de forskellige komponenter, hvoraf den bestod, og det andet udstyr, der kan tilsluttes den, samt apparatets hovedfunktioner. Det lykkedes følgelig Sony at bevise, at en sådan beskrivelse nøjagtigt svarede til de tekniske specifikationer for det produkt, der var meddelt Kommissionen, og at beskrivelsen var så præcis, at det i hvert fald på tidspunktet for den anfægtede forordnings ikrafttræden var udelukket, at den kunne finde anvendelse på andre apparater end virksomhedens spillekonsol (Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, præmis 72).

85 Endvidere har sagsøgeren i den foreliggende sag, til forskel fra Sony, der alene havde tilladelse til at importere det omtvistede produkt i Fællesskabet, end ikke forsøgt at modbevise, og heller ikke at anfægte Kommissionens påstand om, at mindst fire andre virksomheder kunne fremstille og sælge produkter, hvis egenskaber kunne opfylde beskrivelsen i kolonne 1 i skemaet i bilaget til den anfægtede forordning. Den nævnte beskrivelse bør herefter snarere anses for generisk, eftersom dens anvendelsesområde kan omfatte andre produkter end sagsøgerens.

86 Endelig må det lægges til grund, at forekomsten, i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, af et fotografi af varen, hvorpå logoet PS2 tydeligt fremgik, selv om mærket Sony var slettet, havde en væsentlig betydning for vurderingen af, om sagen kunne antages til realitetsbehandling. Selv om fotografiet af produktet i skemaet i bilaget til den anfægtede forordning i princippet kun udgjorde et supplerende, men ikke et afgørende bevis, udgjorde det ikke desto mindre et indicium, der bør tages i betragtning

ved bedømmelsen af arten af den anfægtede forordnings bestemmelser. Det må imidlertid fastslås, at i den foreliggende sag indeholder den anfægtede forordning ingen fotografier, hverken af sagsøgerens produkt eller andre produkter.

87 Sagsøgeren findes herefter ikke at have dokumenteret forekomsten af »usædvanlige omstændigheder« som i Sony-dommen, nævnt i præmis 28 ovenfor, der gør det muligt at fastslå, at virksomheden var individuelt berørt af den anfægtede forordning på lignende måde som adressaten for en beslutning.

88 Det følger heraf, at sagsøgeren kun er berørt af den anfægtede forordning i sin objektive egenskab af importør af sikkerhedsanordninger, som giver adgang til data lagret på en automatisk databehandlingsmaskine såsom dem, der omhandles i skemaet i bilaget til den nævnte forordning, på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i den samme situation.

89 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning, og at søgsmålet derfor må afvises.

Sagens omkostninger

90 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt

sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) RSA Security Ireland Ltd betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 3. december 2008.

E. Coulon — J. Azizi

Justitssekretær — Afdelingsformand